



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. Š., B., zastúpeného advokátkou JUDr. H. B., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 33/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. Š. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2010 doručená sťažnosť JUDr. P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 33/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ešte v auguste 1999 podal aj s už nebohcou manželkou na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) žalobu proti spoločnosti H., s. r. o., o zaplatenie sumy 629 935 Sk z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 11. októbra 2007, proti ktorému sa odvolali obe sporové strany. Preto bol predmetný spis 1. februára 2008 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Pretože okresný súd vo veci sťažovateľa nekonal, „23. 6. 2009 požiadal žalobca o urýchlené vytyčenie pojednávania a rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovaného. V písomnom podaní poukázal na to, že ide o 10-ročný spor, v ktorom sú značné bezdôvodné prietahy v konaní.

Krajský súd Bratislava na podanie nereagoval a do dnešného dňa neurobil vo veci žiadny úkon aj napriek tomu, že od doručenia a zaevidovania spisu na Krajskom súde Bratislava už uplynulo 25 mesiacov.

Ako vyplýva z horeuvedených skutočností, Krajský súd bol v konaní počas 25 mesiacov nečinný, čím porušil moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“.

Podľa sťažovateľa intenzita porušenia jeho označeného základného práva výrazne zvyšuje skutočnosť, že v dohľadnom čase uplynie 11 rokov od začatia súdneho konania v jeho právnej veci a ústavný súd v tejto veci už skôr okrem iného vyslovil, že postupom okresného súdu v prvostupňovom konaní došlo k zbytočným prietahom, uložil povinnosť odstrániť tento stav a konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, a napriek tomu naďalej dochádza k zbytočným prietahom.

Keďže napadnuté konanie nebolo do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v označenom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ďalej sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v jeho právnej veci bez zbytočných prietahov a aby mu priznal finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V prípade namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy považuje ústavný súd za takýto prostriedok s účinnosťou od 1. apríla 2005 sťažnosť adresovanú predsedovi príslušného súdu podľa § 62

a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Ústavný súd z doplnenia sťažnosti zo 7. apríla 2010 zistil, že sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch adresovaná predsedníčke krajského súdu bola krajskému súdu osobne podaná 9. marca 2010. Na túto sťažnosť odpovedala podpredsedníčka krajského súdu prípisom z 31. marca 2007, v ktorom ju uznala za dôvodnú a zároveň sa za vzniknuté prietahy spôsobené podľa nej okolnosťami objektívnej povahy (organizačné zmeny a odchod zákonnej sudkyne na nadriadený súd) ospravedlnila. Taktiež informovala sťažovateľa o pripravenosti odvolacieho senátu po vrátení spisu zo sťažnostného oddelenia krajského súdu sa vecou zaoberať, čo sa aj stalo, keď krajský súd 28. apríla 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd opakovane vyslovil, že podanie sťažnosti na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde len v tom prípade, ak sťažovateľ poskytne príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (napr. m. m. IV. ÚS 113/07, II. ÚS 3/2010).

Vzhľadom na to, že sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedníčke krajského súdu bola podaná až po podaní sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, posúdil ústavný súd podanie sťažnosti na prietahy podľa zákona o súdoch zo strany sťažovateľa iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predsedníčka krajského súdu dostala primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom vo veci samej (podobne II. ÚS 376/06, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 390/06). Nemožno totiž obísť skutočnosť, že zástupkyňa porušovateľa vzniknuté prietahy v konaní priznala a že neodkladne prijala opatrenia na odstránenie vzniknutého stavu.

Z uvedeného dôvodu postup sťažovateľa v okolnostiach danej veci nemožno podľa ústavného súdu považovať za splnenie požiadavky efektívneho namietania prietáhov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov. Na základe týchto zistení ústavný súd dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že po podaní sťažnosti na prietahy v konaní predsedníčke krajského súdu odvolací senát krajského súdu vo veci odvolania konal a rozhodol o ňom.

Ústavný súd v súvislosti so svojimi zisteniami konštatuje, že sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedníčke krajského súdu ako účinný prostriedok nápravy namietaného porušovania základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy splnila svoj účel a prispela k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Napokon ústavný súd považuje za potrebné k veci dodať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý za porušovateľa svojich základných práv označil výlučne krajský súd. Preto v danej veci ústavný súd pri predbežnom prerokovaní veci vzhľadom na viazanosť návrhom na začatie konania mohol posudzovať namietané porušenie práv sťažovateľa iba vo vzťahu k tomu porušovateľovi jeho práv, ktorého výslovne označil v návrhu na rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa uplatnenými v jeho petite nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že prípadná nečinnosť všeobecných súdov v ďalšom priebehu namietaného konania by mohla mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo nevylučuje, aby sťažovateľ v takom prípade opätovne podal sťažnosť ústavnému súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010